

Hensyn der faa fortjener Fortrinet. Det er jo givet, at man ikke kan blive ved paa den gamle Maade, der dog alle Begie, navnlig udenfor Danmark og vel ogsaa af dem i Danmark, der ere særlig jagthyndige, erkjendes for uforsvarlig. Skal der gjøres Noget derimod, er det ganske vist, tror jeg, ikke muligt at gjøre dette, faa lidt som noget Andet i Verden, uden at det koster Penge, men jeg har ikke tænkt mig, at dette Hensyn skulde være faa stærkt, at man af den Grund skulde undlade her at give Bestemmelser, der ere analoge med dem, man har andre Steder om disse Forhold. Det ærede Medlem, der gjorde denne Indvending og altsaa væsentlig synes at have fæstet sit Paa den Bebyrdelse af de Industriidrivende, som Lovforslaget kunde medføre, gjorde en anden Indvending mod Lovforslaget, som synes mig at staa i Modstrid med eller i al Fald ikke ganske at harmonere med den Opfattelse, som han først gjorde gjældende. Han antede nemlig over, at de tekniske Bestemmelser til Dels — thi det er ikke fuldstændigt — og i det Væsentlige ere optagne i selve Lovforslaget, og han mente, at det var bedre at lade være at optage dem i dette og forbeholde dem til administrativ Afgjørelse. Det er egentlig en Betragtningssmaade, der staaer stik imod den første af det ærede Medlems Betragtninger; thi naar de tekniske Bestemmelser optages i Loven, er det naturligt væsentlig af Hensyn til Publikum. Jeg er gaaet ud fra, at der i mine Tanker er en Hovedindvending mod at lade de tekniske Bestemmelser komme udelukkende ind under Administrationens Skjøn. Jeg erkjender, at det kan have mange andre Fordele, navnlig at man hurtigere og lettere kan skifte, naar Omstændighederne kræve det, men naar jeg ikke desto mindre har fastholdt, at Hovedindholdet af de tekniske Bestemmelser maatte optages i Loven, er det netop af Hensyn til, at jeg har troet, at det var noget for stærkt at forlange, at disse Bestemmelser ganske skulde være underkastede Administrationens Skjøn. Det er nemlig indlysende, at naar disse Bestemmelser ikke optages i Loven, overlades det aldeles til Administrationen til enhver Tid at stille Fordringer efter dens Skjøn. Det er altsaa en Betryggelse for Publikum og navnlig er det betryggende mod formentlige overdrevne Fordringer, at Hovedtrækkene af disse tekniske Bestemmelser optages i selve Loven. Jeg mener derfor, at netop fra det Synspunkt, hvorfra det ærede Medlem faae Sagen, kan man ikke anke over det, som han antede over, men at det i al Fald er andre Grunde, der skulle anføres

for den Mening. Iøvrigt vil jeg gjøre opmærksom paa, at jeg ikke tror, at der er nogen egentlig Forskjel, som det er værd at tale om, mellem Lovforslagets § 2 og Kommissionens § 2. Vel er der i Kommissionens § 2, at disse Forholdsregler, som sigte til at affpærre Maskiner ved Indbegning, Beklædning eller Dække paa en saadan Maade osv., strax tilføjet: „for faa vidt Arbeidets Bestaffenhed tillader det“, men det staaer ogsaa i Lovforslagets § 2 kun paa en lidt anden Maade, idet det her udgjør et Punktum for sig. Efter at Reglen er givet, hedder det nemlig: „Hvor Maskinens eller Arbeidets Bestaffenhed lægger særlige Hindringer i Veien for den fuldstændige Indbegning, kan der dog efter Indstilling af Tilsynet af Justitsministeriet tiltaas Lempelse i denne Forskrift.“ Jeg synes, at det bliver ganske det Samme; jeg kan i det Mindste ikke se nogen praktisk Forskjel paa disse to Bestemmelser, thi det er jo Meningen med begge Bestemmelser at tage det fornødne Hensyn. Man har dernæst gjort gjældende, at de Bestemmelser, som dette Lovforslag indeholder, maaske var mere nødvendige for Landbrugsmaskiner end for den egentlige Industri, hvilken Paastand støttedes paa den lille Stump Statistik, som Kommissionen har i sine Bemærkninger til Lovforslaget, hvor det jo er oplyst, at det langt overveiende Antal Ulykkestilfælde i Bræsto og Sorø Amt er hidrørende fra Landbrugsmaskiner; men dette betyder ikke meget, det kommer jo kun deraf, at der i Sorø og Bræsto Amt er ikke drives Industri i synderlig Maalestok. Vil man derimod tage Kjøbenhavn eller andre Steder af Landet, hvor Fabrikvirksomhed drives i større Omfang, vil man ganske sikkert komme til et aldeles modsat Resultat. Derfor tror jeg, at det ved den egentlige Fabrikindustri heller ikke er overflødig at træffe disse Forholdsregler. For faa vidt man har reist Indvendinger mod den Bestemmelse i § 4: „Børn og unge Menneſter under 18 Aar maa ikke benyttes til Pasning af Dampkedler eller til Rensning, Smøring og Eftersyn af Aegleledninger eller andre Dele af Maskineriet, medens dette er i Bevægelse“, da kan jeg dertil kun svare, at det er en af disse Bestemmelser, som hidrøre fra de Saghyndige. Jeg for mit Vedkommende kan ikke have nogen Mening om, hvor vidt dette ikke er rigtigt. Tanken i sig selv er ret naturlig, nemlig den, at Ungdommen er jo ikke altid faa forsigtig, som den skulde være, og at man derfor ikke bør tilstede Børn eller unge Menneſter under 18 Aar at foretage et saadant Arbeide, som dog altid hører til de mere farlige, som det at passe Maskinen med Rens-